

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-189)

Feb (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 9)

31. तत्प्रसूतं सुखं दुःखं तथा दुःखसुखात्मकम्
विपाकस्त्रिविधः प्रोक्तस्तत्त्वशास्त्रिविशारदैः

31. தத்ப்ரஸூதம் ஸுகம் துக்கம் ததா துக்கஸுகாத்மகம்
விபாகஸ் த்ரிவித: ப்ரோக்தஸ் தத்த்வசாஸ்த்ரிவிசாரதை:

பொருள் - இப்படியாக உள்ள கர்மங்களின் மூலமாக சுகம், துக்கம், சுகம்-துக்கம் ஆகிய இரண்டும் கலந்த நிலை ஆகியவை உண்டாகின்றன. இவ்விதம் மூன்றுவிதமாகக் கர்மங்களுடைய விளைவுகள் பாகுபாடு கொள்கின்றன. இவ்விதமே தத்வசாஸ்த்ரத்தை நன்றாக அறிந்தவர்கள் உரைக்கிறார்கள்.

32. वासना आशयाः प्रोक्ताः क्लेशकर्म विपाकजाः
अन्तःकरणवर्तिन्यः समन्ताच्छेरते हि ताः

32. வாஸநா ஆசயா: ப்ரோக்தா: க்லேச கர்ம விபாகஜா:
அந்த:கரண வர்த்திந்ய: ஸமந்தாச்சேரதே ஹி தா:

பொருள் - துக்கங்களை அளிக்கக்கூடிய கர்மங்களுடைய பாகுபாட்டினால் உண்டாகக் கூடிய வாசனையானது "ஆசயா" எனப்படுகிறது. அந்த வாசனை அந்தகரணத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விடுகிறது.

33. जन्यन्ते वासना नित्यं पञ्चभिः क्लेशपर्वभिः
सदृशारम्भहेतुश्च वासना कर्मणां तथा

33. ஜந்யந்தே வாஸநா நித்யம் பஞ்சபி: க்லேசபர்வபி:

ஸத்ருசாரம்பஹேதுச்ச வாஸநா கர்மணாம் ததா

பொருள் – வாஸனை என்பது துன்பங்களுடைய ஐந்து விதங்களிலிருந்து (தமோ குணம், மோகம், மஹாமோகம், இருள், அவித்யை) தொடர்ச்சியாக உண்டாகிறது. இந்த வாஸனை என்பதே பலவிதமான கர்மங்கள் உண்டாகக் காரணமாக உள்ளது.

34. सुखाति वासना चैव विपाकैर्जन्यते त्रिधा
चतुर्भिलक्षणैरित्यंभूता क्लेशादि नामकैः
35. बन्धनी जीवकोशस्य तिरोभावाभिधा विधा
शक्त्यानयैव बद्धानां जीवानां मम नित्यदा
36. सांतत्येन प्रवर्तन्ते मम सृष्ट्यादिशक्त्यः
सृष्टि शक्तिर्द्विधा सा मे शुद्धयशुद्धिवशान्मया
37. विविच्य दर्शिता सा ते सा पुनः सप्तधा स्थिता
अनिशं क्रियते त्वेका प्राजापत्यते कर्मणा

34. ஸுகாதி வாஸநா சைவ விபாகைர் ஐந்யதே த்ரிதா
சதுர்பிர் லக்ஷணைரித்தம்பூதா க்லேசாதிநாமகை:

35. பந்தநீ ஜீவகோசஸ்ய திரோபாவாபிதா விதா
சக்த்யாநயைவ பத்தாநாம் ஜீவாநாம் மம நித்யதா

36. ஸாந்தத்யேந ப்ரவர்த்தந்தே மம ஸ்ருஷ்ட்யாதிசக்த்ய:
ஸ்ருஷ்டி சக்திர் த்விதா ஸா மே சுத்தயசுத்திவசாந்மயா

37. விவிச்ய தர்சிதா ஸா தே ஸா புந: ஸப்ததா ஸ்திதா
அநிசம் க்ரியதே த்வேகா ப்ராஜாபத்யதே கர்மணா

பொருள் – கர்மங்களுடைய பாகுபாடு (விபாகங்கள்) என்பதன் மூலம் சுகம் உள்ளிட்ட மூன்றுவிதமான வாஸனைகள் உண்டாகின்றன (சுகம், துக்கம், இரண்டும் கலந்தது). இப்படியாக என்னுடைய சக்தியான திரோபாவம் என்பது, நான்கு க்லேசங்களுடன் (க்லேசம், கர்மம், விபாகம், ஆசய) கூடியதாக நின்று, ஜீவாத்மாக்களைப் பந்தத்தில் ஆழ்த்துகிறது. இப்படியாகச் சிக்கிக் கொண்ட ஜீவாத்மாக்களிடமிருந்து வெளிப்படும் என்னுடைய சக்தியான திரோபாவம் என்பதிலிருந்து வெளிப்படுகின்ற என்னுடைய மற்றொரு சக்தியான ஸ்ருஷ்டி

என்பது, தடையில்லாமல் எப்போதும் இயங்கியபடி உள்ளது. சுத்தம் மற்றும் அசுத்தம் என்பதன் அடிப்படையில் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி சக்தியானது இரண்டு வகைப்படும் என்பதை உனக்கு நான் முன்பே விரிவாகக் கூறியுள்ளேன் (அத்யாயம் 5 – 25, 26, 27 காண்க). ஸ்ருஷ்டி சக்தியான அவளை ஏழு விதமாகப் பிரிக்கலாம். முதல் வகையானது அவள் ப்ராஜாபத்யம் என்னும் கர்மம் மூலம் படைக்கத் தொடங்குதல் ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 189)

“பாருப:” என்றால் ப்ரகாசத்துடன் கூடியவன்; இந்த உலகியல் பொருள்களாலோ அல்லது பஞ்சபூதங்களாலோ ஆன திருமேனி அல்லாமல் திவ்யமான திருமேனி கொண்டுள்ளதாலும், எல்லையற்ற திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டுள்ளதாலும், எல்லையற்ற ப்ரகாசத்துடன் கூடியவன் என்று பொருள். “ஸத்ய ஸங்கல்ப:” என்றால் தடையில்லாத உறுதி கொண்டவன் என்று பொருள் (அல்லது இவனுடைய எண்ணத்தாலேயே செயலாற்றும் திறன் என்பது எதனாலும் தடைபடாதது என்று பொருள்). “ஆகாசாத்மா” என்றால் ஆகாயம் போன்று தெளிவாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ளவன் அல்லது தன்னையும் மற்ற அனைத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்த வல்லவன் என்பதால் இவ்விதம் “ஆகாசாத்மா” எனப்படுகிறான் என்றும் கொள்ளலாம் அல்லது அனைத்தையும் நிரப்பியபடி அவற்றுக்குக் காரணமாக ஆகாசம் உள்ளது, அந்த ஆகாசத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான் என்றும் கூறலாம். “ஸர்வகர்மா” என்றால் இந்த உலகங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய செயல்கள் என்று பொருள். “ஸர்வகாம:” - எதனை விரும்புகிறோமோ அதுவே காமம் எனப்படும்; அதாவது அனுபவிக்கப்படும் பொருள், அனுபவம் போன்றவை; இவை அனைத்தும் அவனிடம் தூய்மையான ரூபத்தில் உள்ளன. “ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:” - கட உபநிஷத்தில் (3-15) - அசப்தம் அஸ்பர்சம் - ஒலியும் இல்லை, தொடு உணர்ச்சியும் இல்லை - என்பது போன்ற வரிகள், இந்த உலகில் காணப்படும் மணம், சுவை போன்றவை அவன் விஷயத்தில் மறுக்கப்படுகின்றன (அதாவது உலகியல் மணம் போன்றவற்றை காட்டிலும் அவனிடம் பொருந்திய மணம் போன்ற தன்மைகள் மிகவும் உயர்ந்தவை என்று கருத்து). அதாவது “அவனிடம் உள்ள நறுமணம் போன்றவை உலகில் சாதாரணமாகக் காணப்படுபவை போன்று அல்லாமல் தோஷம் அற்றவையாகவும், எல்லையற்றதாயும், மங்களமானதாயும், அவனால் மட்டுமே அனுபவிக்கக்

கூடியதாயும், பலவிதமாகவும் உள்ளன - என்று கருத்து. “ஸர்வமிதம் அப்யாத்த:” – இந்தத் தன்மைகள் அனைத்தும் அவனுக்கு வந்தேறியது அல்லாமல், அவனாகவே இவற்றை எடுத்துக்கொண்டான். “அப்யாத்த” என்பதன் இறுதியில் உள்ள “க்த” என்ற விருதி, “செயலாற்றுபவன்” என்ற பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும்; அதாவது, புத்த: ப்ராஹ்மணா: - அந்தணர்கள் உணவு உட்கொண்டனர் - என்பது போன்றாகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 189)

மூலம் - இந்நாராயண சப்தத்தில் சதுர்த்தியாலே மேல் சொல்லப்புகிற வாக்யார்த்தங்களுக்கு ஈடாகத் தாதர்த்தயாதிகள் காட்டப்படுகின்றன. ஸ்தூலா நுஸந்தாந்தத்தில் இச்சதுர்த்தீ "நம:" சப்தயோகத்தாலும் கொள்ளலாம். அப்போது இச்சதுர்த்திக்கு ப்ரயோஜநாதிசயமில்லை.

ஷஷ்டபஞ்சதசாத்வயர்ணாத் கேவல வ்யஞ்ஜநீக்ருதாத்

உத்தரோ மந்த்ரசேஷஸ்து சக்திரித்யஸ்ய கத்யதே

என்கையாலே இது திருமந்த்ரத்தில் பலஸித்தி ஹேதுவான ப்ரதேசம். யோஜநா விசேஷங்களில் பலப்ரார்த்தனையும் இவ்விடத்திலேயாகிறது.

அர்த்தாத் ப்ரகரணால்லிங்காத் ஒளசித்யாத் தேசகாலத:

சப்தார்த்தா: ப்ரவிபஜ்யந்தே ந சப்தாதேவ கேவலாத்

என்கிறபடியே ஒரு சப்தத்துக்கே ப்ரகரணாதிகளுக்கு ஈடாக அர்த்தபதம் கொள்ளுகை ஸர்வஸம்மதம். ஆகையாலே தீயமாநார்த்த சேஷித்வம் ஸம்ப்ரதாந்தவமிஷ்யதே இத்யாதிகளிற்படியே பர ஸ்வத்வ ஆபாதனம் இவ்விடத்தில் கூடாதாகிலும், ஈச்வரன் தனக்குச் சேஷமான வஸ்துவைத் தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ளும்படி ஸமர்ப்பிக்கிற அளவைப் பற்ற இவ் வ்யாபக மந்த்ரங்களில் சதுர்த்தியை ஸம்ப்ரதாநார்த்தையாக அஹிர்ஹ்யன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான்.

நிசீபாவேந ஸந்த்யோத்யம் ஆத்மநோ யத் ஸமர்ப்பணம்

விஷ்ணவாதிஷு சதுர்த்தீ தத்ஸம்ப்ரதாந ப்ரதர்சிநீ

நீசீபூதோ ஹ்யஸாவாத்மா யத் ஸம்ரசஷ்யதயா அர்ப்யதே
தத் கஸ்மா இத்யபேக்ஷாயாம் விஷ்ணவே ஸ இதீர்யதே

என்கிற வசந்தில் “விஷ்ணவாதிஷு” என்கையாலே நாராயணாதி சப்தங்களில் சதுர்த்தியும் வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் – அடுத்து “நாராயண” என்னும் பதத்தில் காணப்படும் நான்காம் வேற்றுமை (“ஆய” – நாராயணனுக்காக) மூலம், இனி உரைக்கப்பட உள்ளதான பொருளுக்குச் சேரும் விதத்தில், அவனுக்காகவே ஜீவாத்மா இருக்கும் தன்மை முதலானவை கூறப்படுகின்றன. “நாராயணாய” என்பதை நேரடியாகப் பொருள் கொள்ளும்போது, நான்காம் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை “நம:” என்னும் பதம் மூலம் உணரலாம் (அதாவது – நம: = நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்; அப்படி என்றால் நான் யாருக்கு உரியவன்? நாராயணாய = நாராயணனுக்கு உரியவன்). இவ்விதம் கொள்ளும்போது இங்குள்ள நான்காம் வேற்றுமையானது இலக்கண விதிகளின்படி வரவேண்டும் அல்லாமல் வேறு வழி இல்லை. நாரதீயம் (1-59) - ஷஷ்டபஞ்சதசாத்வயர்ணாத் கேவல வ்யஞ்ஜநீக்ருதாத் உத்தரோ மந்த்ரசேஷஸ்து சக்திரித்யஸ்ய கத்யதே – திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “ந” என்பதிலிருந்து எண்ணும்போது ஆறாவது எழுத்தாகவும், வடமொழியில் “ச” என்னும் எழுத்தைத் தொடர்ந்து பதினைந்தாவது எழுத்தாகவும் உள்ள “ண” (நாராயண என்பதில் உள்ள “ண”) என்னும் எழுத்துவரை உள்ள பகுதியை விட்டுவிட்டு, மீதம் உள்ள பகுதியானது (ஆய என்னும் பகுதி), திருமந்த்ரத்தின் சக்தி என்று கூறப்படுகிறது – என்பது போன்ற வரிகளில் உள்ளது போன்று, “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையே திருமந்த்ரத்தின் பலன் கிட்டுவதற்குக் காரணமான பகுதியாக உள்ளது. ஒரு சிலர் இந்தப் பகுதியில்தான், திருமந்த்ரத்தின் பலனைப் பெறுவதற்கான ப்ரார்த்தனை அடங்கி உள்ளது என்கிறார்கள். அர்த்தாத் ப்ரகரணால்லிங்காத் ஒளசித்யாத் தேசகாலத: சப்தார்த்தா: ப்ரவிபஜ்யந்தே ந சப்தாதேவ கேவலாத் – பலன், ஸந்தர்ப்பம், அடையாளம், தகுதி, இடம், காலம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி சொற்களின் பொருள் மாறுபடும்; இவற்றை ஆராயாமல் சொற்களுக்குள்ள சப்தத்தை கொண்டு மட்டுமே பொருள் உரைத்தல் கூடாது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஒரு சொல் அமைந்துள்ள இடத்திற்கு ஏற்றபடி அதற்குப்

பொருள் உரைத்தல் என்பது அனைவராலும் ஏற்கப்படுவதாகும். ஆகவே, தீயமாநார்த்த சேஷித்வம் ஸம்ப்ரதாநத்வமிஷ்யதே – கொடுக்கின்ற வஸ்துவுக்கு ஏற்றபடியான பெற்றுக் கொள்பவனாக இருத்தல் ஸம்ப்ரதாநம் என்கிறது – போன்ற வரிகளுக்கு ஏற்ப, ஈச்வரனுக்கு உரிமை இல்லாத ஒரு பொருள் (ஜீவாத்மா) அவனுக்கு வழங்கப்படவில்லை; ஜீவாத்மா எப்போதுமே அவனுக்கு உடைமையான வஸ்துவே ஆகும். மேலும், ஈச்வரனுக்குச் சொந்தமான வஸ்துவாகிய ஜீவாத்மாவை அந்த ஈச்வரனே காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும் என்று ஜீவாத்மா எண்ணியபடி தன்னைச் சமர்ப்பணம் செய்வது என்பதே இந்த மந்த்ரங்களில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துகிறது என்பதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, இந்த மந்த்ரங்களில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமையானது ஸம்ப்ரதாநத்தை உணர்த்துகிறது என்பதை அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (52-35, 36) கீழே உள்ளபடி உரைக்கிறது:

- நிசீபாவேந ஸந்த்யோத்யம் ஆத்மநோ யத் ஸமர்ப்பணம் விஷ்ணவாதிஷு சதுர்த்தீ தத்ஸம்ப்ரதாந ப்ரதர்சிநீ - ஸர்வேச்வரனிடம் ஜீவாத்மாவைக் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பொருள் என்று சமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது ஜீவாத்மா அடிமையாக உள்ளதால் உணர்த்தப்படுகிறது. இத்தகைய சமர்ப்பணம் என்பதே விஷ்ணு முதலான சொற்களில் காணப்படும் நான்காம் வேற்றுமையில் உள்ளதான ஸம்ப்ரதாநத்தைக் கூறுகிறது.
- நீசீபூதோ ஹ்யஸாவாத்மா யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்யதே தத் கஸ்மா இத்யபேக்ஷாயாம் விஷ்ணவே ஸ இதீர்யதே – அடிமையான ஜீவாத்மாவை, இந்த ஜீவாத்மா யாரால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன் என்று எண்ணியபடி அளிக்கவேண்டும் என்றால், “விஷ்ணுவுக்கு” என்றே கூறப்பட வேண்டும்.

மேலே உள்ள ச்லோகங்களில் காணப்படும் “விஷ்ணவாதிஷு” என்பதன் மூலம் “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமையும் விளக்கப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 9)

21. சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள்.

அவதாரிகை - ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமென்றும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷய ஜ்ஞாநத்திலே தாரதம்யமுண்டிறே. அதில், “பதிம் விச்வஸ்ய”, “யஸ்யாஸ்மி” என்றும், “நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே, ஜாநாத்யே வாயம் புருஷ:” என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவச் சேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான போக்த்ருத்வ ப்ரயோஜநமாக, “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்று பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை யறியுமளவில் பகவச் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போக்த்ருத்வமுமிநே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில் உள்புக்காலிறே பாரதந்த்ர்ய போக்யதாரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யம் ப்ரகாசிப்பது. இதுவே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யமென்னுமிடத்தை யறிவிக்கிறார் மேல் - “சேஷத்வேத்யாதியால்”.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் என்பதில் ஸ்வரூப ஞானம் (ஆத்மா அடிமையாக உள்ளதைப் பற்றிய ஞானம், ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுடன் அனுபவிக்கிறது என்ற ஞானம்) மற்றும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஞானம் (ஆத்மா ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டது என்ற ஞானம், ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுபவனாக இருத்தல் என்ற ஞானம்) என்று இருவிதம் உள்ளது. இவற்றில், புருஷஸூக்தம் - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த உலகின் எஜமானன் ஸர்வேச்வரன் - என்றும், யஸ்யாஸ்மி

- அவனுக்கு நான் அடிமை - என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-3-10) - நஹி விஜ்ஞாதூர்விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே - ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள இந்த ஆத்மாவின் ஞானத்திற்கு அழிவு இல்லை - என்றும், ஜாநாத்யே வாயம் புருஷ: - ஆத்மா அறியும் வஸ்து - என்றும் பலவிதமாக ஆத்மாவானது ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டுள்ளதையும், அறியும் தன்மை கொண்டது என்பது குறித்தும் கூறப்பட்டது; மேலும் இத்தகைய அறியும் தன்மையின் விளைவாக உள்ளதான, “ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து இன்பம் அனுபவித்தல்” என்பதையே பயன் என்று, தைத்திரீயம் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - பரம்பொருளுடன் சேர்ந்து ஆத்மா அனைத்து விருப்பங்களையும் அனுபவிக்கிறது - என்பதான பகவத் அனுபவத்தைச் சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது. இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் ஆத்மாவின் தன்மை குறித்து அறியும்போது - ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டது என்ற நிலையும், ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து இன்பத்தை அனுபவிக்கிறது என்ற நிலையும் - வெளிப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களுடைய சாரமாகவே உள்ள திருமந்த்ரத்தை அறியும்போது - ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆத்மா வசப்பட்டுள்ள நிலையும், ஸர்வேச்வரனால் அனுபவிக்கப்படும் இனிய வஸ்துவாக உள்ள நிலையும் என்பதான ஆத்மாவின் உண்மை நிலைகள் வெளிப்படுகின்றன. இதுவே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் உண்மை என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேஷத்வமாவது இஷ்டவிநியோகார்ஹதா மாத்ரம். பாரதந்த்ர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. “கட்டிப்பொன் போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன் போலே பாரதந்த்ர்யம்” என்னக்கடவதிறே, (ஆகையாலே சேஷவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்த்ர்யம்?) போக்த்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரஸங்களுக்குத் தான் போக்தாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரஸவர்ணாதிகள் போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநாதிகளும் ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை. ஆகையால் இஷ்டவிநியோகார்ஹதா மாத்ரமான சேஷத்வம் போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக்

கொடுக்கிற பாரதந்தர்யம்; போகத்தில் ஸ்வார்த்ததா புத்தி ஹேதுவான போக்த்ருத்வம் போலன்றே அந்த போக்த்ருத்வத்தை சேஷியுடைய ப்ரியோபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை யென்றபடி.

விளக்கம் - “சேஷத்வம்” என்றால் ஸர்வேச்வரன் அவனுடைய விருப்பத்தின்படிச் செய்யும் செயல்களுக்குத் தகுதியுடன் இருத்தல் ஆகும். பாரதந்தர்யம் என்றால் ஸர்வேச்வரன் அவ்விதம் செய்யும் செயல்களுக்குப் பயன்படும்படியாக இருத்தல் ஆகும். கட்டிப்பொன் போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன் போலே பாரதந்தர்யம் - கட்டியாக உள்ள தங்கம் என்பது போன்றது சேஷத்வம், ஆபரணங்களாக உள்ள பொன் போன்றது பாரதந்தர்யம் - என்பது காண்க. ஆகவே அடிமையாக உள்ள வஸ்துவை எஜமானனுக்கு விருப்பப்படி பயன்படுத்திக் கொள்ள விடுவதே பாரதந்தர்யம் - ஆகும். “போக்த்ருத்வம்” என்றால், அறியும் தன்மை என்பதன் பயன் காரணமாக, இன்பமாக உள்ள நிலையின்போது ஏற்படும் சுவைகளை அனுபவிப்பவனாக இருப்பதாகும். “போக்யதை” என்றால், ஒரு வஸ்துவில் உள்ள சுவை, நிறம் போன்றவை அந்தப் பொருளை அனுபவிப்பவனுக்கு மட்டுமே இனிமையாக இருப்பது போன்று, ஆத்மாவில் உள்ள ஞானம் போன்ற தன்மைகள் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே இனிமையாக உள்ளதாகும். ஆகவே ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரன் தனது செயல்களுக்கு ஏற்றபடியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஏதுவாக உள்ள பாரதந்தர்யம் என்பது, ஸர்வேச்வரன் தனது விருப்பத்தின்படி செயலாற்றுவதற்குத் தகுதியாக மட்டுமே உள்ள சேஷத்வம் போன்றது அல்ல என்று கருத்து. இன்பத்தை அனுபவித்தலில் நம்முடைய இன்பம் என்று சொந்தம் கொண்டாடி உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள போக்த்ருத்வம் போன்றது அன்று, அந்தப் போக்த்ருத்வத்தை ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பயன்படும்படி மாற்றிக் கொடுக்கும் போக்யதை என்று கருத்து.

22. ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை ஸ்வரூப யாதாத்மய ப்ரகாசகமான திருமந்தரத்திலே தர்சிப்பிக்கிறார் “ஜ்ஞாநேத்யாதியாலே”.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறிய கருத்தை, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையான ஞானத்தை உணர்த்தவல்ல திருமந்திரம் கொண்டு இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே “மந - ஜ்ஞாநே” என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே, அந்த மகார விவரண ரூபமாய் போக்யதா ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில் ஆநந்தத்துக்கு உதயம்; ப்ரதமாசுரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே பாரதந்தர்ய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமென்கை. இத்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் உதித்திருக்கச் செய்தே அதின்மேலே ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களில் பாரந்தர்ய போக்யதைகளுக்கு நெடுவாசியுண்டென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஆத்மாவை உணர்த்துவதாக ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்ற எழுத்திலே, “மந ஜ்ஞாநே” என்ற தாதுவில் தோன்றியதாகவும், அனுபவிக்கும் தன்மைக்கு விளக்கமாகவும் ஞானம் உள்ளது (இதன் மூலம் போக்த்ருத்வம் கூறினார்); இத்தகைய ஞானத்தின் மேலே உள்ளது எதுவென்றால் - “ம” என்ற எழுத்தின் பொருளை விவரித்துக் கூறுவதும், போக்யதையை விளக்குவதும் ஆகிய “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை மூலம் வெளிப்படும் ஆனந்தம் என்பதாகும் (இதன் மூலம் போக்யதையைக் கூறினார்). (அடுத்த சதுர்த்தி என்று சூர்ணையில் கூறியது, ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன் மேல் புணர்ந்து கெட்ட “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை உருபினை ஆகும்). ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன் மூலம், புணர்ந்து கெட்டதான “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு, சேஷத்வத்தைக் கூறுகிறது; இதற்கும் மேலே உள்ளது என்னவென்றால் - பாரதந்தர்யத்தை வெளிப்படுத்தும் “நம:” என்பதாகும். ஆகவே, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டும் வெளிப்படும்போதிலும், அவற்றின் மேலே, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலையாக உள்ள பாரதந்தர்யமும், போக்யதையும் வெளிப்படுகிறது. ஆகவே சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம்

என்பதைக் காட்டிலும் பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டிற்கும் மிகப் பெரிய வேறுபாடு உண்டு.

வ்யாக்யானம் - இந்த யோஜனைக்கு அல்பம் அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முக்ய வருத்தியாலேயாதல் கௌண வருத்தியாலேயாதல் நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற் றாகாதோ வென்னில், அது சேராது. நமஸ்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும் அதில் உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்குச் சிறிது பொருத்தமின்மை என்பது உண்டு (குறிப்பு - இங்கு பொருத்தம் இன்மை என்று கூறுவதைப் புரிந்து கொள்ளச் சற்றுக் கடினமாக உள்ளதால் மேலும் விளக்கப்படுகிறது. “நம:” என்பது “நம:” என்று ஒரு எழுத்தாகவும், “ந, ம:” என்று இரண்டு எழுத்துக்களாகவும் பிரித்துப் பொருள் தரவல்லதாகும். முதலில் உள்ளது ஒருமொழி அல்லது தனிமொழி என்றும், அடுத்து உள்ளது தொடர்மொழி என்றும் கூறப்படும். ஒருமொழி அல்லது தனிமொழியாகப் பொருள் கொள்ளப்படும்போது “அகண்ட நமஸ்ஸு” என்றும், தொடர்மொழியாகப் பொருள் கொள்ளப்படும்போது “ஸகண்ட நமஸ்ஸு” என்றும் கூறுவர். இங்கு “ஷஷ்டி” என்று கூறுவது ஆறாம் வேற்றுமை உருபை இறுதியில் வைத்துள்ள “நம:” என்பதில் காணப்படும் “அ:” என்பதை ஆகும். மாறாக “நம:” என்பதைத் தனிமொழியாகக் கொள்ளும்போது, ஷஷ்டி என்பது “நம:” என்றாகி, அதன் இறுதியில் உள்ளது “ம:” என்பதாகிறது. மேலே கூறப்பட்ட கருத்தில், “நம:” என்பதைத் தொடர்மொழியாகக் கொண்டே பொருள் அருளிச்செய்துள்ளார். இந்தப் பொருளில் ஷஷ்டி என்பது மேலே கூறியபடி “ம:” என்பதை உணர்த்தும் அல்லாது, அதன் முன்பாக உள்ள “ந” என்பதைக் காண்பிக்காது. ஆனால் பாரதந்தர்யம் என்பது உணர்த்தப்படவேண்டும் என்றால், “என்னுடைய ரசஷணத்தில் எனக்குச் சம்பந்தம் இல்லை” என்பது கூறப்படவேண்டும்; அதாவது, “ம:” என்பதற்கு முன்பாக உள்ள “ந” என்பதும் சேர்த்து உணர்த்தப்பட வேண்டும். அவ்விதம் உணர்த்தாமல் உள்ள காரணத்தால், மேலே கூறிய கருத்துக்குச் சிறிது பொருத்தம் இன்மை கூறப்படலாம் என்று அருளிச்செய்கிறார்). இந்தப் பொருத்தம் இன்மை என்ன காரணத்தால் வந்தது என்றால் “ஷஷ்டி” என்பதான “நம:” என்பது

நேரடியாக ஒரு பொருளை உணர்த்தினாலும், மறைமுகமாக வேறு ஒரு பொருளை உணர்த்தினாலும், நமஸ் என்பதைக் காண்பிக்காமல் உள்ளதால் ஆகும். இவ்விதம் ஏன் கொள்ளவேண்டும்? ஷஷ்டியை இறுதியில் கொண்ட முழுச்சொல்லான “நம:” என்பதையே “ஷஷ்டி” என்று கூறியதாகக் கொள்ளலாமே; “நம:” என்பதன் இறுதியில் உள்ளதான “ம:” என்பதை மட்டும் “ஷஷ்டியின் இறுதியில்” என்று கூறியதாக ஏன் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்கலாம். அவ்விதம் கொள்ளலாகாது. ஏன்? காரணம் “நம:” என்பது இரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்டது என்பதாலும், அந்த இரண்டு எழுத்துக்களில் இறுதியாக உள்ளது “ம:” என்பதாலும், “ஷஷ்டியை இறுதியில் கொண்டது” என்பது “ம:” என்பதே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்னில்; இன்னம் ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதாவது - த்ருதீயாஷ்டரத்தில் “மந - க்ஞானே” என்கிற தாதுவிலே உத்தமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞானத்தின் மேலேயிறே மகார விவரணமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில் காகாஷ்டி ந்யாயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்படுகிற ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துக்கு உதயம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொண்டால், “ந” என்பதன் பொருள் அங்கு உணர்த்தப்படுவது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது ப்ரணவத்தில் காணப்படும் மூன்றாவது எழுத்தான “ம” என்பது “மந ஜ்ஞானே” என்ற தாது மூலம் உணர்த்தப்படும் போக்த்ருத்வத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இந்த “ம” என்பதன் விளக்கமாக “நாராயணா” என்ற பதத்தினைத் தொடர்ந்து காணப்படும் “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமையால் (அதாவது “நாராயணுக்காக” என்பது நான்காம் வேற்றுமை) கூறப்படும் இன்பத்தில், “நம:” என்றும் பதம் மூலம் விலக்கப்படுவதான “தனக்கு உரித்தான ஆனந்தம்” என்பது வெளிப்படுகிறது. (அதாவது “நாராயணுக்காக இருத்தல் என்பது தனக்கு உரித்தான ஆனந்தம்” என்பதும் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு முரணானதாகும். இதனை போக்த்ருத்வம் வெளிப்படுத்தித் தாங்குகிறது. ஆக இந்தப் போக்த்ருத்வம் என்பது “தனக்கு உரிய ஆனந்தம்” என்ற தோஷத்தைத் தாங்கி நிற்கிறது. இந்தக் குற்றம் எவ்விதம் கழியும் என்றால், “ஓம்” என்பதற்கும், “நாராயணாய” என்பதற்கும் நடுவில் காணப்படும்

“நம:” என்பதை, “நாராயணாய நம:” என்று “நாராயணாய” பதத்துடன் சேர்த்துக் கொள்வதால் ஆகும்). ஆக காகாஷி நியாயம் போன்று “நம:” என்றுள்ள ஒரு சொல்லே மற்றொரிடத்திலும் இணைந்து கொண்டு பொருள் தருகிறது என்று கொள்க.

வ்யாக்யானம் - ப்ரதமாஷ்டரத்தில் சேஷத்வவசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரசுஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்ட்டிக்கு உதயமென்கை.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பது புணர்ந்து கெட்டு “ஆய” என்றாகிறது; இது நான்காம் வேற்றுமை ஆகும்; இதன் பொருள் சேஷத்வம் ஆகும். இத்தகைய சேஷத்வம் என்பதற்கு மேலே அல்லவோ (மேலே என்றால் தொடர்ந்து என்று பொருள் கொள்க - அதாவது நாராயணாய என்பதைத் தொடர்ந்து உள்ள நம:), தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் “தன் சுதந்திரம்” என்பதை உணர்த்துகின்ற, “நம:” என்பதில் காணப்படும் “ம:” என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை காணப்படுகிறது; இத்தகைய “தன் சுதந்திரம்” என்பதான விரோதியையே “ந” என்னும் எழுத்து நீக்குகிறது (ஆகவே “நம:” என்பது விளக்கப்பட்டது).

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரசுஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்தர்ய வாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருக்கும். நமஸ்ஸிலே பாரதந்தர்யம் உதித்த பின்பு ஸ்வரசுஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், நமச்சப்தாநு க்ருஹீதையான சரம சதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோற்றின பின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே அததை ஸஹியாத படியிருக்கும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஆக சேஷத்வத்தை உணர்த்துவதான நான்காம் வேற்றுமையான “ஆய” என்பதைக் கடந்து, தன்னைத் தானே பாதுகாப்பது என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள சுதந்திரத்தை உணர்த்தும் ஆறாம் வேற்றுமையான “நம:” என்பது தோன்றுவதாலும்; போக்த்ருத்வத்தை உணர்த்துவதான ஞானத்தைக் கடந்து, தனக்கு உரிய இன்பம் என்பதை உண்டாக்கும் புத்தி மூலம் ஆனந்தம் தோன்றுவதாலும் - இவை இரண்டும் சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் என்பதான இரண்டு ஆத்மஸ்வரூப விரோதிகள் உண்டாவதற்கு ஆதரவு தருபவைகளாக இருக்கும் (அதாவது சேஷத்வம் மட்டுமே உண்டானால் அதனைக் கடந்து ஏற்படும் விரோதியை விலக்க பாரதந்தர்யம் அவசியமாகிறது; போக்த்ருத்வம் மட்டுமே ஏற்பட்டால் அதனைக் கடந்து ஏற்படும் விரோதியை விலக்க போக்யதை அவசியமாகிறது; ஆக இந்த இரண்டைக் காட்டிலும் பாரதந்தர்யம், போக்யதை ஆகியவையே மேம்பட்டவை என்கிறார்). “நம:” என்பதன் மூலம் பாரதந்தர்யம் வெளிப்பட்ட பின்னர், தன்னைத் தானே பாதுகாத்துக் கொள்ளச் செய்யும் “தன் முயற்சி” என்பது விலக்கப்படுகிறது; “நம:” என்பதுடன் சேர்ந்து நிற்கும் “நாராயணாய” என்பதில் காணப்படும் “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை மூலம் ஸர்வேச்வரனுக்கு இனிமையாக இருத்தலே ஆத்மாவின் தன்மை என்பது வெளிப்பட்ட பின்னர், “தான் தனக்குப் பயனாக உள்ள நிலை” என்பது விலக்கப்படுகிறது - ஆக இதன் மூலம் பாரதந்தர்யம், போக்யதை ஆகிய இரண்டும் தங்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்படுவதைப் பொறுத்து கொள்ளவதில்லை என்றாகிறது. ஆகவே தங்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளவல்லதான சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டைப் போன்றதல்ல, அவ்விதம் தங்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத பாரதந்தர்யமும், போக்யதையும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 155)

2-7-10 இருடகேச னெம்பிரான் இலங்கை யரக்கர் குலம்

முருடு தீர்த்த பிரான் எம்மா னமரர் பெம்மா னென்றென்று

தெருடியாகில் நெஞ்சே வணங்கு திண்ணமறி யறிந்து

மருடியேலும் விடேல் கண்டாய் நம்பி பற்பநாபனையே

பொருள் - என்னுடைய மனமே! உனக்கு ஞானம் இருந்தால் - பத்து இந்திரியங்களின் வசப்பட்டு நின்ற எனது மனம் என்னும் இந்திரியத்தை நியமித்து எனக்கு உதவி செய்தவன் என்றும், இலங்கையில் உள்ள ராக்ஷஸ குலத்தின் தலைவனான இராவணனை அழித்து உதவி செய்தவன் என்றும், நித்யஸூரிகள் தன்னை எவ்விதம் அனுபவிப்பார்களோ அதே போன்று என்னையும் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவன் என்றும் - அவனைக் குறித்து உரைத்தபடி பலமுறை வணங்கி நிற்பாயாக. இத்தகைய அறிவை நீ விரைவாகப் பற்றி உறுதியுடன் நிற்பாயாக. இத்தகைய அறிவு உண்டான பின்னரும் உனக்கு ஏதும் கலக்கம் ஏற்பட்டால், அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் பரிபூர்ணமாக நிறைந்தவனும், அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள அழகான தாமரைமலரைத் தனது வயிற்றில் கொண்டவனும் ஆகிய இந்த உபகாரனை விடாமல் இருப்பாயாக.

அவதாரிகை - நமக்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை நீ ஒருகாலும் விடாதே கிடாய் என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - “நமக்கு எப்போதும் உதவியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனை நீ எப்போதும் விடாமல் இருத்தல் வேண்டும்”, என்று தனது மனதிடம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இருடகேசன் எம்பிரான்) தன்னை அறிகைக்குப் பரிகரமாகத் தந்த இந்திரியங்களைக் கொண்டு சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பி நான் அநர்த்தப்படாமே, தன்னையே அறிகைக்குப் பரிகரமாம்படி பண்ணி உபகரித்த மஹோபகாரகன். (இலங்கை இத்யாதி) இவருடைய இந்திரியவச்யதையைத் தவிர்த்தபடி. லங்கையில் ராசுஷஸ ஜாதியில் விபீஷணாதிகளை வைத்து, முருடரான ராவணாதிகளை நிரஸித்தாப் போலேயாயிற்று. (எம்மான் அமரர் பெம்மான்) இந்திரியங்களினுடைய இதர விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த மாத்ரமன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்குமாபோலே, எனக்குத் தன்னை அநுபவிக்கத் தந்தவன். இப்படி சொல்லாநின்று கொண்டு. (தெருடியாகில்) தெருளுதியாகில்; ஜ்ஞாந ப்ரஸர த்வாரமாகில். (நெஞ்சே வணங்கு) ஜ்ஞாநேந்திரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான ஏற்றம் உனக்கு உண்டாகில், உபகாரகனானவன் திருவடிகளிலே விழப்பார்.

விளக்கம் - (இருடகேசன் எம்பிரான்) - இந்திரியங்களை நியமிப்பவனாகிய ஸர்வேச்வரன் உமக்குச் செய்த உதவி என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனை அறிந்து கொள்வதற்கு உதவுவதற்காக அளிக்கப்பட்ட எனது இந்திரியங்கள் மூலமாக நான் உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றை விரும்பி, தகாத வழியில் செல்லாமல், அந்த இந்திரியங்கள் கொண்டு தன்னை மட்டுமே அறியும்படியான பெரும் உதவி செய்தவன். (இலங்கை இத்யாதி) - இவருடைய இந்திரியம் மூலம் இவருக்கு ஏற்படும் இன்னல்களைத் தவிர்த்தான் என்கிறார். இலங்கையில் ராசுஷஸர் குலத்தில் விபீஷணன் போன்ற நல்லவர்களை ஆட்சி செய்யும்படி வைத்து, மிகவும் கடினமான இராவணன் போன்றவர்களை அழித்தான். அது போன்றே இவருடைய இந்திரியங்கள் விஷயத்திலும் செய்தான். (எம்மான் அமரர் பெம்மான்) - இந்திரியங்கள் மற்ற

உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டு அவற்றில் நிலைநிற்பதைத் தடுத்ததுடன் மட்டும் அல்லாமல், நித்யஸூரிகள் தன்னை அனுபவிக்கும்படி எவ்விதம் செய்கிறானோ அதே போன்று நானும் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான். இப்படியாக உரைத்தபடி, (தெருடியாகில்) - தெருடியாகில் என்றால், “ஞானம் கொண்டுள்ளாய்” என்றால் என்று பொருள். அதாவது “நீ ஞானம் பரவுவதற்கான வழி” என்றால். (நெஞ்சே வணங்கு) - ஞானேந்தரியங்களாகிய கண், காது, மூக்கு, வாய், உணர்ச்சியை உணர்த்தும் மெய் என்பவற்றுக்கும், அறிவுக்கும் நீயே மூலமாக உள்ளாய் என்ற ஏற்றம் உனக்கு உண்டு என்றால், இத்தனை உதவிகள் செய்த அவனுடைய திருவடிகளில் விழுவதற்கு முயல்வாயாக.

வ்யாக்யானம் - (திண்ணம் அறி) இத்தை “ஓலக்க வார்த்தை” என்றிராதே த்ருடமாகப் புத்தி பண்ணு. (அறிந்து) அறிகைதானே போரும் ப்ரயோஜநம்; அதுக்குமேலே (மருடியேலும் விடேல் கண்டாய்) உனக்கு ஒரு பிச்சுண்டிறே, அவன் வைலக்ஷணயத்தைப் பாரா வருவது. “நாம் இவ்விஷயத்தை தூஷிக்கையாவதென்?” என்று அயோக்யதா நுஸந்தாந்தாலே அகலப் பார்ப்பதொன்றுண்டு; அதைத் தவிர்ப்பார் கிடாய். (நம்பி பற்பநாபனையே) கெடுவாய்! இவ்விஷயத்தை விட்டுப் புறம்பே போய் மண்ணை முக்கவோ? அவன் குணபூர்த்தி இருந்தபடி கண்டாயே; வடிவழகு இருந்தபடி கண்டாயே; முன்பு நமக்கு உபகரித்தபடி கண்டாயே.

விளக்கம் - (திண்ணம் அறி) - இந்த அறிவுரையை “ஏதோ சபையில் கூறும் வார்த்தைகள்” என்று விலக்காமல், இவற்றை உறுதியுடன் பின்பற்றுவாயாக. (அறிந்து) - இவ்விதம் பின்பற்றுவதன் மூலம் அவனைக் குறித்து அறிந்து கொள்வது தானே பலனாகிறது. (மருடியேலும் விடேல் கண்டாய்) - மயக்கத்தைக் கொண்டாய் என்றாலும். அவனுடைய மேன்மையைக் கண்ட பின்னரும் உனக்கு ஒருவிதமான தடுமாற்றம் வரக்கூடும். எத்தகைய தடுமாற்றம்? “இத்தகைய மேன்மை பொருந்திய ஒரு வஸ்துவையோ நாம் தவறாக உரைத்தபடி உள்ளோம்?” என்று எண்ணி, நம்முடைய தகுதியற்ற நிலையைச் சிந்தித்து, அவனை விட்டு அகன்று செல்ல எண்ணுதல். அதனைத் தவிர்க்கவேண்டும். (நம்பி பற்பநாபனையே) - இவ்விதம் நீ அகல்வது என்பதைச் செய்தால் நீ அழிந்து

விடுவாய். அவனை விட்டு அகன்று சென்று நீ மண் தின்னப் போவாயோ? அவனுடைய குணங்களின் முழுமையை நீ அறிவாய் அல்லவோ? அவனுடைய திருமேனி அழகையும் அவன் நமக்குச் செய்த உதவிகளையும் நீ அறிவாய் அல்லவோ?

2-7-11 பற்பநாப னுயர்வற வுயரும் பெருந்திறலோன்

எற்பர னென்னை யாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத் தந்த

கற்பகம் என்னமுதம் கார்முகில் போலும் வேங்கட நல்

வெற்பன் விசும்போர் பிரான் எந்தை தாமோதரனே

பொருள் - இந்த ஜகத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமான திருநாபிக் கமலத்தை உடையவனாகவும், இப்படியாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட அனைத்தையும் காப்பாற்றும் விதத்தில் மிகவும் உயர்ந்த எல்லையற்ற சக்தி கொண்டவனாகவும், இப்படிப்பட்ட மேன்மையுடன் கூடிய அவன் என்னிடம் ஊற்றும் உடையவனாகவும், அதன் காரணமாக என்னைப் படைத்து ஏற்றுக்கொண்டு எனக்கு மட்டுமே தன்னை அளித்துக் கொண்ட கற்பகவ்ருஷ்டம் போன்றவனாகவும், எனக்கு அமிர்தமாகவும், யாருடைய தகுதியையும் பாராமல் பொழியும் மழைமேகம் போன்றவனாகவும், அத்தகைய மேகம் தங்குவதற்கு ஏற்றதான இடமாக உள்ள திருவேங்கடம் என்ற பெயர் கொண்ட மேன்மையான திருமலையில் நிற்பவனாகவும், இப்படிப்பட்ட இடத்தில் நித்யஸூரிகள் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதான அடியார்களிடம் வசப்பட்டு நிற்பவனாகவும் உள்ள தாமோதரன் எனக்கு தந்தை ஆவான்.

அவதாரிகை - அத்யந்த விலக்ஷணனாயிருந்து வைத்து, அத்யந்த ஸுலபனாய் என்னை அடிமை கொண்டவன், என்னையல்லது அறியானானான் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்துப் பொருளையும் விட வேறுபட்டதான மேன்மையை உடையவனாக உள்ளபோதிலும், தாமோதரனாக மிகவும் எளியவனாக நின்று என்னை அடிமை கொண்ட ஸர்வேச்வரன், என்னைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியாதவன் ஆனான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பற்பநாபன்) ஸகல ஜகதுத்பத்தி காரணமான திருநாபி கமலத்தை யுடையவன். (உயர்வற இத்யாதி) பேசப்புக்கால் பரிச்சேதித்துப் பேசவொண்ணாத படியான செளர்யவீர்யாதி குணப்ரதையை யுடையவன். திறல் - பராபிபவந ஸாமர்த்யம். அல்லாத குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் இது. காரணத்வ ப்ரயுக்தமான மேன்மை அது; பராபிபவந ஸாமர்த்யம் தொடக்கமான குணங்கள் அவை; இப்படியிருக்கிறவன், (எற்பரன்) மதேகசித்தன். (என்னை இத்யாதி) ஓளதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பது கல்பகமிறே; அதில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (என்னையாக்கிக் கொண்டு) அர்த்திகளை யுண்டாக்கிக் கொடுக்குமதில்லையிறே அதுக்கு. (எனக்கே) ஒருவனுக்கே குறைவறக் கொடுக்கும்தில்லையிறே அதுக்கு. (தன்னைத் தந்த) - சில ப்ரயோஜனங்களைக் கொடுக்குமதல்லது தன்னைக் கொடுக்குமதில்லையிறே அதுக்கு. (என் அமுதம்) தான் போக்யமாயிருக்குமதில்லையிறே அதுக்கு. எனக்கு நிரதிசய போக்யமானவன்.

விளக்கம் - (பற்பநாபன்) - அனைத்து ஜகத்தும் உற்பத்தி ஆவதற்குக் காரணமான தாமரை நிற்கின்ற திருநாபியைக் கொண்டவன். (உயர்வற இத்யாதி) - மற்ற அனைவருடைய உயர்வு என்பது தாழ்வாகவே உள்ளவிதமாக இவன் உயர்ந்து. இவனுடைய உயர்வைக் குறித்துப் பேச முயன்றால், அளவிட்டு உரைக்க இயலாதபடி சூரத்தன்மையும் வீரத் தன்மையும் கொண்டவன். திறல் என்றால் மற்றவர்களை அவமதித்தல்; அதாவது தனது மேன்மை காரணமாக அவர்கள் தாங்களாகவே அவமானம் அடைந்து போகும்படிச் செய்தல். திறல் என்று கூறியது மற்ற அனைத்து தன்மைகளுக்கும் ஒரு உதாரணம் மட்டுமே ஆகும். அதாவது அனைத்திற்கும் காரணமாகத் தான் இருக்கின்ற தன்மையால் ஏற்படும் மேன்மை ஆகும். மற்றவர்களைத் தாழ்ந்து போகும்படிச்செய்தல் என்னும் திறமை தொடக்கமாக உள்ள குணங்கள். இப்படியாக உள்ள அவன், (எற்பரன்) - என்னிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவன். என்னிடம் மட்டும் தனது சிந்தனை முழுவதையும் வைத்தவன். (என்னை இத்யாதி) - கொடைத்தன்மையில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது கற்பக மரம் ஆகும்; ஆனாலும் அதனைக் காட்டிலும் இவனுக்கு உள்ள வேறுபாட்டினை அருளிச் செய்கிறார். (என்னையாக்கிக் கொண்டு) - என்னை உண்டாக்கி, ஏற்றுக்கொண்டு. அனுபவிப்பவன். அநுபவிக்கப்படும்

பொருள்கள் போன்றவற்றை ஒருவனுக்காகப் படைத்து அளிக்கக்கூடிய திறன் கற்பக மரத்துக்கு இல்லை, இவனுக்கு மட்டுமே உண்டு. (எனக்கே) - ஒருவனுக்கு மட்டுமே அனைத்தையும் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி கற்பகமரம் அளிப்பதில்லை, இவன் அப்படி அல்லாமல் என் ஒருவனுக்கு மட்டுமே அளித்தான். (தன்னைத் தந்த) - கற்பகமரம் அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கும் அல்லாமல், தன்னையே யாருக்கும் தருவதில்லை; ஆனால் இவன் இவ்விதம் அல்லாமல் தன்னையே எனக்கு முழுவதுமாக அளித்தான். (என்னமுதம்) - அளிக்கும் பொருள்கள் இன்பமாக இருப்பது அல்லாமல், கற்பகமரம் என்பது இன்பம் அளிப்பதாக இருப்பதில்லை; ஆனால் இவன் தானே இன்பமாகவும் உள்ளான். எனக்கு எல்லையற்ற இன்பமாக உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (கார்முகில் போலும் வேங்கட நல்வெற்பன்) இந்த ஓளதார்யத்துக்கு அடி திருமலையின் ஸம்பந்தம்; ஸஹ்யம் பற்றின ஓளதார்யமிறே. கொடுத்ததை நினையாதே கொடுக்கும் மேகம் போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக உடையவன். (விசும்போர் பிரான் இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனா யிருந்து வைத்து, ஆச்ரிதரான இடையருக்கும் இடைச்சிகளுக்கும் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி வந்து அவதரித்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமை கொண்டவன்.

விளக்கம் - (கார்முகில் போலும் வேங்கட நல்வெற்பன்) - “கார்முகில் போலும்” என்பது திருவேங்கடத்தின் சிறப்பு, அதாவது “கார்மேகம் போன்ற” என்று கருத்து. இப்படியாக இவன் அனைத்தையும் அளிப்பதோடு மட்டும் அல்லாமல், தன்னையும் அளிக்கின்ற கொடைத்தன்மைக்குக் காரணம் என்னவென்றால், இவனுக்குத் திருவேங்கடமலையிடம் உள்ள ஸம்பந்தமே ஆகும். மேகம் போன்ற கொடைத்திறன் என்கிறார். ஸஹ்யமலை போன்ற கொடைத்திறன். ஸஹ்யம் என்பது குடகுமலை ஆகும். குடகுமலையில் இருந்து வெளிப்படுவதான காவேரியின் ப்ரவாகத்துக்கு எந்தவிதமான அழிவும் ஏற்படுவதில்லை; அதே போன்று திருமலை காரணமாக ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படும் கொடைத்தன்மைக்கும் எந்தவிதமான குறைவும் ஏற்படாது என்று கருத்து. தான் அளித்தவற்றை எண்ணிப் பார்க்காத கார்மேகம் போன்ற ஸ்வபாவம் கொண்ட

திருமலையை தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவன். (விசும்போர் பிரான் இத்யாதி)
- நித்யஸூரிகளை நியமிப்பவனாக உள்ளபோதிலும், தன்னை அண்டி நின்ற
கோபர்களும் ஆய்ச்சிகளும் தன்னைக் கட்டி வைத்து அடிக்கலம்படியான
விதத்தில் அவதரித்து, அந்த எளிமையால் என்னை அடிமை ஆக்கியவன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 16)

11. சீரிய நான்மறைச் செம்பொருள் செந்தமிழால் அளித்த

பார் இயலும் புகழ்ப் பாண்பெருமாள் சரணாம் பதுமத்

தாரியல் சென்னி இராமானுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்

காரிய வண்மை என்னால் சொல்லொணாது இக்கடலிடத்தே.

விளக்கவுரை – எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் மற்றும் திருக்கல்யாண குணங்களை, உள்ளது உள்ளபடி எடுத்து உரைப்பதால் நான்காக வகைப்பட்ட வேதங்களுக்கு மிகுந்த மேன்மை உள்ளது. ஆழ்ந்த பொருளை உள்ளடக்கிய அவற்றின் ஆழ்பொருளை, அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும் விதமாக இனிய தமிழ் மொழியில் அளித்து, நமக்கு உபகாரம் செய்தவர் திருப்பாணாழ்வார் ஆவார். அகண்ட இந்தப் பூமியில், அதனை விட அகன்ற புகழ் மற்றும் கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவரும், பெரியபெருமாள் மகிழும்படியாக இனிதாகப் பாடவல்லவரும் ஆகிய திருப்பாணாழ்வாரின் திருவடிகள் என்ற தாமரை மலர்களைத் தனது திருமுடியில் அலங்காரமாக வைத்துள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரைச் சார்ந்தவர்களின் செயல் மேன்மைகள் எப்படிப்பட்டது என்று கடல் சூழ்ந்த இந்தப் பூமியில் உள்ள என் போன்றவர்களால் கூற இயலாது. காரியவண்மை என்பதைக் கார் + இயல் + வண்மை என்றும் கொள்ளலாம். இதன் பொருள் என்ன? கார் என்றால் கார் காலமேகம், இயல் – அந்த மேகத்தின் தன்மையானது பலன் பாராமல் மழை அளிப்பது, வண்மை – அந்த மேகம் போன்று எம்பெருமானாரின் திருக்குணங்களைப் பொழிகின்ற தன்மை – என்பதாகும். இராமானுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர் தம் காரியவண்மை

என்றால் என்ன? கர்மிகண்டன் என்னும் துர்அரசனின் சபையில் இருந்த குத்ருஷ்டிகளை வாதம் கொண்டு வென்ற கூரத்தாழ்வான்; எம்பெருமானாரின் கட்டளைக்கு இணங்க, மாயாவாதி வித்வான்களைத் தன்னுடைய திருவடிகளின் தீர்த்தம் (ஸ்ரீபாததீர்த்தம்) கொண்டே திருத்திய முதலியாண்டான்; எம்பெருமானாரின் ஆணைக்கு இணங்க திருமலை சென்று, அங்கு திருவேங்கடமுடையானே இவருக்காக மண் சுமந்த மேன்மையுடைய அனந்தாழ்வான் - முதலானவர்களின் மேன்மையை பாசுரங்களால் கூற இயலுமோ?

அவதாரிகை - இவ்வளவாக மூன்று பாட்டாலும் முதலாழ்வார்கள் மூவருடையவும் ஸம்பந்தத்தையுடைய எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடி, இப்பாட்டிலே - தமக்கு இவ்வளவான வதிகாரமுண்டாம்படி முதலடியிலே தம்மை விஷயீகரித்த பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளிலே திருவவதாரமே பிடித்து இடைவிடாதே நிரவதிக ப்ரவணராய், "இசைகாரர்" என்று நம்மாழ்வாராலே கொண்டாடப்பட்ட மஹா வைபவத்தை யுடையரான திருப்பாணாழ்வார் திருவடித்தாமரைகளிலே நிரவதிக ப்ரவணரான எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்தவருடைய அநுஷ்டானம் இந்த மஹா ப்ரதிவியிலே என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப் போகாதென்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாகக் கடந்த முன்று பாசுரங்கள் மூலம் முதலாழ்வார்கள் மூவருடைய ஸம்பந்தம் உள்ளவர் எம்பெருமானார் என்று கொண்டாடினார். இந்தப் பாசுரத்தில் - தனக்கு இந்த அளவிற்குத் தகுதி ஏற்படும்படியாக, முதல் அடியிலேயே தன்னை முற்றிலுமாக பற்றிக் கொண்ட பெரியபெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளில், தான் அவதரித்த நாள் தொடங்கியே பிடித்தபடி இடைவிடாமல் சிந்தித்து நிற்பவரும், நம்மாழ்வாரால் திருவாய்மொழி (1-5-11) - இசைகாரர் - என்று கொண்டாடப்படும் உயர்ந்த மேன்மை கொண்டவரும் ஆகிய திருப்பாணாழ்வார் திருவடித்தாமரைகளில் எல்லையற்ற ப்ரீதி உள்ளவரான எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்பவர்களுடைய மேன்மை என்பது இத்தகையது என்று இந்த உலகில் தன்னால் கூறி முடிக்க இயலாது - என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சீரிய நான்மறைச் செம்பொருள்) “ஸாஹி ஸ்ரீ: அம்ருதா ஸதாம்” என்று ஸத்துக்களுக்கு ஸம்பத்தாய், ரிக் யஜுஸ் ஸாமாதர்வண ரூபேண நாலு வகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களில் வைத்துக் கொண்டு, “அஸாரமல்ப லாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்” என்றும், “அணுப்யச்ச மஹத்ப்யச்ச சாஸ்த்ரேப்ய: குசலோ (மதிமாந்) நர: ஸர்வத: ஸாரமாதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத:” என்றும், “ச்ருதி பத விபரீதம் ச்ஷவேள கல்பம் ச்ருதை ச ப்ரக்ருதி புருஷ போக ப்ராபக அம்சம் ந பத்ய: தத் இஹு விபுத குப்தம் ம்ருத்யுபீதா விசிந்வந்தி உபநிஷத் அம்ருத அப்தே: உத்தமம் ஸாரமார்யா:” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாதேய ஸாரதமமா யிருந்துள்ள திருமந்த்ரத்தினுடைய ப்ரக்ர்தியான ப்ரணவத்தினுடைய அவயங்களான அகார உகார மகாரங்களுடைய அர்த்தவிசேஷங்களை.

விளக்கம் - (சீரிய நான்மறைச் செம்பொருள்) - யஜுர் - ஸாஹி ஸ்ரீ: அம்ருதா ஸதாம் - அந்த வேதமானது பெரியோர்கட்கு அழிவற்ற தனமாய் இருக்கிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நல்லவர்களுக்குச் செல்வமாக உள்ளவை ரிக், யஜுர், ஸாமம் மற்றும் அதர்வணம் என்ற நான்கு வகையான வேதங்களாகும். இப்படிப்பட்ட வேதங்களுடைய, வைகுண்ட தீக்ஷிதீயம் - அஸாரமல்ப லாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம் - சாரம் ஏதும் இல்லாதபடி வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளவற்றையும், அற்பமான பலன் அளிக்கவல்லதான வேதத்தின் முற்பாகத்தையும் (அல்லது கர்மகாண்டம்), வேதங்களின் சாரமாக உள்ள உபநிஷத்துக்களையும், உபநிஷத்துக்களின் சாரமாக உள்ள நாராயண அநுவாகத்தையும் கைவிட வேண்டும்; கடலில் மூழ்கி அமிர்தம் எடுப்பது போன்று நாராயண அநுவாகத்தின் சாரமாகிய விஷ்ணுகாயத்ரியை எடுத்தல் வேண்டும் - என்றும், ஸ்ரீ உத்தவகீதை (8:10) - அணுப்யச்ச மஹத்ப்யச்ச சாஸ்த்ரேப்ய: குசலோ (மதிமாந்) நர: ஸர்வத: ஸாரமாதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத: - தேனீ, மலர்களை நாசம் செய்யாமல் மலர்களின் சாரமான தேனைப் பருகுவது போல், அறிவாளி சிறிய பெரிய சாஸ்திரங்களில் இருந்து அதன் சாரங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் - என்றும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் (அத்யாயம் 2) - ச்ருதி பத விபரீதம் ச்ஷவேள கல்பம் ச்ருதை ச ப்ரக்ருதி புருஷ போக ப்ராபக அம்சம் ந பத்ய: தத் இஹு விபுத குப்தம் ம்ருத்யுபீதா

விசிந்வந்தி உபநிஷத் அம்ருத அப்தே: உத்தமம் ஸாரமார்யா: - வேத மார்க்கத்திற்கு மாறாகப் பொருள் உரைக்கும் அனைத்து மதங்களுமே விஷத்திற்குச் சமம் ஆகும். வேதங்களில் கூட, இந்த உலக விஷயங்களை அடையும் பொருட்டும், தனது ஆத்மாவையே அனுபவிக்கும் (கைவல்யம்) பொருட்டும் கூறப்படும் பகுதிகள் அனைத்தும் உயர்ந்தவை அல்ல. ஆகவே, ஸம்ஸாரம் என்னும் பிறப்பு-இறப்பைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளும் அறிவாளிகள், உபநிஷத்துகள் என்ற கடலைக் கடைந்து எழும் சாரம் (ரஹஸ்யத்ரயம் = திருமந்திரம், சரமச்சலோகம், த்வயம்) என்ற அமிர்தத்தையே பருக விரும்புவர். இந்த அமிர்தத்தை, நமது ஆசார்யர்கள், நமது நன்மைக்காக மிகுந்த பாடுபட்டுக் காப்பாற்றி வருகின்றனர் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உபதேசங்களின் சாரமாக உள்ளது திருமந்திரம் ஆகும். அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த திருமந்திரத்தின் மூலமாக உள்ள ப்ரணவத்தின் உறுப்பாக உள்ள “அ, உ, ம” என்ற மூன்று எழுத்துக்களின் ஆழ்பொருளை.

வ்யாக்யானம் - (செந்தமிழால்) “அமலனாதிபிரான்” என்றும், “உவந்த வுள்ளத்தனாய்” என்றும், “மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை” என்றும் தம்முடைய ப்ரபந்தாதியான மூன்று பாட்டுக்களுடைய முதலடியிலே ஸாரதமார்த்த விசேஷ ப்ரதிபாதகங்களா யிருக்கையாலே ஸகலவேத ஸாரமென்று ச்லாகிக்கப்படுகிற அக்ஷரத்தையுங் கூட்டி ஸந்தர்ப்பித்த ப்ரபந்தத்தாலே. (அளித்த) ஸர்வரையும் ரக்ஷித்தருளினவராய். (பாரியலும் புகழ்) அகண்டமான பூமண்டலத்திலே வ்யாபித்த கல்யாணகுணங்களையும் கீர்த்தியையு முடையராய். இயலுதல் - நடத்தல். (பாண்பெருமாள்) “இசைகாரர்” என்கிறபடியே தந்தர் லயைகளை அடைவேயறிந்து, “ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே” என்றாப்போலே பெரியபெருமாளுக்கு உகப்பாம்படி இனிதாகப் பாடுமவராகையாலே அந்த இசையை தமக்கு நிரூபகமாகவுடையராய் மஹாநுபாவரான திருப்பாணாழ்வாருடைய.

விளக்கம் - (செந்தமிழால்) - அமலனாதிபிரான் (1) - அமலனாதிபிரான் - என்றும், (2) - உவந்த வுள்ளத்தனாய் - என்றும், (3) - மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை - என்றும் தனது ப்ரபந்தத்தில் உள்ள மூன்று பாசுரங்களின் முதல் அடிகள் மூலம், அனைத்து வேதங்களுடைய ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துவதால் அனைத்து

வேதவேதாந்தங்களின் சாரம் என்று கொண்டாடப்படும் மூன்று எழுத்துக்களை [அ, உ, ம] உணர்த்திய ப்ரபந்தம் மூலம். (அளித்த) - அனைவரையும் காப்பாற்றியவராகவும். (பாரியலும் புகழ்) - விசாலமான இந்தப் பூமியில் எங்கும் நிரம்பும் விதத்தில் உயர்ந்த கல்யாண குணங்களையும் கீர்த்தியையும் உடையவராகவும். (பாண்பெருமாள்) - திருவாய்மொழி (1-5-11) - இசைகாரர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் மீட்டுகின்ற இசைக்கருவியில் உள்ள தந்திகளின் ஓசையை நன்றாக அறிந்தவராகவும், ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே - மேல் சொல்லப்போகிற ஸாமத்தைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் மகிழும்படியாக இனிமையாகப் பாடுபவர் என்பதால், அத்தகைய இசையைக் கொண்டே தன்னை இன்னார் என்று காண்பித்துக் கொள்ள வல்லவராகவும் உள்ள திருப்பாணாழ்வாருடைய.

வ்யாக்யானம் - (சரணாம் பதுமத்தாரியல் சென்னி) “குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்” என்றும், “பவத் பதாப்ஜே ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யம் அநுபூய மம அஸ்ய புத்தி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே போக்யதமமான பாதபத்மத்தாலே, கிரீடாதி சிரோபூஷணங்களாலே தந்தாமுடைய சிரஸ்ஸுக்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளுவாரைப்போலே அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தமாங்கத்தையுடையராய். (இராமாநுசுன்றன்னை) இப்படி ததீய ப்ராவண்ய ஸீமாபூமியான எம்பெருமானாரை. (சார்ந்தவர் தம்) அபாச்ரயமாகப் பற்றி யிருக்கு மவர்களுடைய. (காரிய வண்மை) “ஸமய நியதயாஸா ஸாதுவ்ர்த்யா” என்கிறபடியே ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமாகக் கொண்டு, “கர்த்தவ்யம் ஆசார்ய கைங்கர்யமும், பகவத் கைங்கர்யமும்” என்று உபதேசிக்கப்பட்ட அதுஷ்டாநஸௌஷ்டவம், ஸர்வ ப்ரபந்ந ஜநங்களுக்கும் இதொன்றுமே கர்த்தவ்யமென்று தெரியும்படி வெளிச் செறிப்பாகப் பண்ணினவர்க ளாகையாலே அவர்களுடைய இப்படிப்பட்ட ஓளதார்யத்தை யென்றபடி.

விளக்கம் - (சரணாம் பதுமத்தாரியல் சென்னி) - குரு பாதாம்புஜம் த்யாயேத் - ஆசார்யனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைத் த்யானித்தபடி - என்றும், யதிராஜ விம்சதி (5) - பவத் பதாப்ஜே ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யம் அநுபூய மம அஸ்ய புத்தி - குறைந்த ஞானம் உள்ள எனக்கு இந்த வரத்தை அளிப்பதன் மூலம் உனது உயர்ந்த திருவடிகளில் நான் எப்போதும் பொருந்தியவனாக உள்ள நிலை ஏற்பட வேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இனிமையை அளிக்கவல்ல தாமரை

போன்ற திருவடிகளை, க்ரீடம் போன்ற உயர்ந்த ஆபரணங்கள் கொண்டு தங்கள் தலையை அலங்கரித்துக் கொள்பவர்கள் போன்று, அந்தத் திருவடிகளால் அலங்கரித்துக் கொள்கின்ற உயர்ந்த அங்கத்தைக் கொண்டவரான. (இராமாநுசன்) இவ்விதம் அரங்கனது அடியார்களிடம் மிகுந்த ப்ரீதி உள்ளவரான எம்பெருமானாரை. (சார்ந்தவர் தம்) - வேறு கதியற்று அண்டி நிற்பவர்களுடைய. (காரிய வண்மை) - ஸமய நியதயாஸா ஸாதுவ்ர்த்யா - ஸாதுக்களை வளர்த்தலே ஒரு ஸமயத்தின் நோக்கம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தங்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஏற்ற செயலாகக் கருதி, ஸ்ரீவசனபூஷணம் (274) - கர்த்தவ்யம் ஆசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும் - என்று உபதேசிக்கப்பட்டதான தங்கள் செயல்கள் அனைத்தும், அனைத்து ப்ரபந்நர்களும் “இது மட்டுமே செயல்கள் போலும்” என்று உணரும்விதமாக வெளிப்படுத்துவதால் காணப்படுவதான ஒளதார்யத்தை.

வ்யாக்யானம் - (என்னாற் சொல்லொணாதிக் கடலிடத்தே) சதுஸ்ஸமுத்ர பரிவேஷ்டிதமான பூலோகத்திலே அவர்களுடைய ப்ரபாவத்தை உள்ளபடி யறிய மாட்டாத என்னாலே சொல்லித் தலைக்கட்ட வரிதாயிருக்கும். பதுமத்தார் - தாமரை புஷ்பம். இயல்தல் - அலங்கரித்தல். காரியம் - கர்த்த்யம். “இக்கடலிடத்தே” என்கிற வாக்யத்தை, “இராமாநுசன் றன்னைச் சார்ந்தவர் தம்” என்கிற வாக்யத்தோடே கூட்டி அந்வயித்தபோது பகவத் ஸமாச்ரயணத்துக்குங்கூட இசைவாரில்லாத இருள்தருமா ஞாலத்திலே அதினுடைய எல்லைநிலமான எம்பெருமானார்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பெற்றவர்களுடைய ப்ரபாவம் என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்ட அரிதாயிருக்கு மென்றபடி. “காரியல் வண்மை” என்று பாடமானபோது, கார் - வர்ஷுகவலாகம்; அதினுடைய இயலாவது - ஜல ஸ்த்தல விபாகம் பாராதே ஏகரூபமாக வர்ஷிக்கை. வண்மை - அம்மேகம்போலே ஸர்வ விஷயமாகவும் எம்பெருமானாருடைய திவ்ய குணங்களை வர்ஷிக்கையாகிற ஒளதார்யத்தை யென்றபடி.

விளக்கம் - (என்னாற் சொல்லொணாதிக் கடலிடத்தே) - நான்கு திசைகளிலும் ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்டதான இந்தப் பூமியில், அப்படிப்பட்டவர்களுடைய ப்ரபாவத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிய இயலாதபடி உள்ளது. “இக்கடலிடத்தே”

என்பதை “இராமாநுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்” என்பதுடன் சேர்த்துப் பொருள் கொண்டால், ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்கவேண்டும் என்ற சிந்தனை கூட இல்லாத, திருவாய்மொழி –இருள் தரு மாஞாலம் – அறியாமை என்னும் இருளை அளிப்பதான இந்தப் பெரியபூமி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மனிதர்கள் நிறைந்த இந்தப் பூமியில், அவனிடம் கொள்ளும் பக்தியின் எல்லைநிலமாக உள்ளதான எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்பதன் காரணமாக, அவர்களுடைய ப்ரபாவத்தை என்னால் கூறி முடிக்க இயலாது என்று பொருள். “காரிய வண்மை” என்பதை “காரியல் வண்மை” என்றும் படிப்பர். இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், கார் என்பது மழையின் தன்மை; அதாவது நீர், நிலம் என்ற வேறுபாடு காணாமல் ஒரே போன்று பெய்யும் தன்மை. வண்மை என்பது அத்தகைய மேகம் போன்று அனைவருக்கும் எம்பெருமானாருடைய திவ்யமான குணங்களை ஒரே போன்று உபதேசிக்கும் தாராளத் தன்மை என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் – இராமாநுசன் றன்னைச் சார்ந்தவர் தம் காரியவண்மை என்றது – போதாயந வர்த்தியை ஸகர்த் தர்சந்தாலே ஆநுபூர்வியாக க்ரஹித்தும், கர்மிகண்டன் ஸதஸ்ஸிலே சென்று குத்ர்ஷ்டிகளை ப்ரஸங்க முகத்தாலே ஜயித்தும் நிர்வாஹகரா யிருந்துள்ள ஆழ்வானும், எம்பெருமானார் மேல்நாட்டிலே திக்விஜயம் பண்ணியருளி கோயிலேற வெழுந்தருளுகிறபோது மார்க்கத்திலே ஒரு அக்ரஹாரத்திலே மாயாவாதி வித்வாந்கள் அநேகம் பேர் திரண்டிருக்க அவர்களைக் கடாசுஷித்து எல்லாரையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவராம்படி திருத்த வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி ஆண்டானைக் கடாசுஷித்து, நீர் போய் அவர்கள் ஸ்நாநம் பண்ணுகிற துறையிலே நித்யம் ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கிக் கொண்டு வாரும் என்றருளிச் செய்ய; அவரும் அப்படியே பண்ண; பின்பு அத்தீர்த்த பாநத்தாலே அந்த மாயாவாதிக ளெல்லாருக்கும் துர்வாஸநை போய் ஆபிமுக்யம் பிறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தார்களென்று குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலே சொல்லப்பட்ட முதலியாண்டானும், ஸகல வேதாந்த ஸாரமான திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணின பிள்ளானும், திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாக, “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தருளின கைங்கர்யங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு போந்து தாமாக ஒரு தடாக நிர்மாணம் பண்ணுகிறபோது,

திருவேங்கடமுடையான் தானே தம்மோடொக்க மண்தட்டைச் சுமந்து கொண்டு வந்து ஸஹாயம் பண்ணும்படி அப்ரதிம ப்ரபாவரான அநந்தாழ்வானும், ஒருநாள் வரையிலே எம்பெருமானாருடைய கோஷ்டிக்குப் போரும்படியாக ததீயாராதநம் பண்ணின பருத்திக்கொல்லையம்மாள் தேவிகள் முதலானவர்களுடைய ப்ரபாவத்தை பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போமோ? வாசாமகோசர மென்றபடி.

விளக்கம் - (இராமாநுசன் றன்னைச் சார்ந்தவர் தம் காரியவண்மை) ப்ரஹ்ம ஸுத்திரத்திற்கான போதாயன வ்ருத்தியைக் காஷ்மீருக்குச் சென்றபோது, ஒருமுறை படித்துப் பார்த்த உடனேயே அதனை அப்படியே மனப்பாடம் செய்தும், கிருமிகண்டன் என்ற அரசனுடைய சபையில் நின்று வேதங்களுக்குப் புறம்பான பொருள் உரைத்தவர்களை வென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை நிர்வஹித்த கூரத்தாழ்வான். எம்பெருமானார் திருநாராயணபுரத்திற்குச் சென்று விட்டு மீண்டும் திருவரங்கம் வரும் வழியில் ஒரு அக்ரஹாரத்தில் மாயாவாதம் செய்யும் வித்வான்கள் பலர் உள்ளதை நோக்கினார்; அவர்கள் அனைவரையும் திருத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவராக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றினார்; ஆகவே முதலியாண்டானை அழைத்து அவரிடம், "நீவிர் அவர்கள் நீராடும் இடத்திற்குச் சென்று உம்முடைய திருவடிகளை அங்கு ஒவ்வொரு நாளும் கழுவிக்கொண்டு வாரும்", என்று உரைத்தார்; அதனை ஏற்ற அவரும் அவ்விதமே செய்ய, அந்தத் திருவடிகளின் தீர்த்தபானம் காரணமாக அந்த மாயாவாதிகள் அனைவரும் தங்களுடைய மாயாவாத வாசனை நீங்கியவர்களாக, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு அடைந்தவர்களாக, எம்பெருமானார் திருவடிகளை அண்டி நின்றனர் என்று குருபரம்பரை ப்ரபாவத்தில் கூறப்பட்ட முதலியாண்டான். அனைத்து வேதங்களுடைய சாரமாக உள்ள திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யானம் செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான். திருவேங்கடவன் விஷயமாக திருவாய்மொழியில் (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் - என்று நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்து அருளிச்செய்த அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்து கொண்டு வரும் காலகட்டத்தில், ஒரு குளம் வெட்ட முனைந்தபோது, அந்தத் திருவேங்கடமுடையான் தானே இவருடன் சேர்ந்து மண் தட்டைச் சுமந்து கொண்டு வந்து உதவி செய்யும் அளவில் ப்ரபாவம் உள்ள அநந்தாழ்வான். தனது இறுதி நாள் முடிய எம்பெருமானாருடைய

கோஷ்டி முழுவதற்கும் அன்னதானம் செய்து வந்த பருத்திக் கொல்லையம்மான் தேவிகள். இப்படிப்பட்ட பலருடைய ப்ரபாவங்களை உரைக்கவும் இயலுமோ? வாசாம் அகோசரம் - வாக்குகளுக்கு எட்டாது - என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்